

Appelsintrolden 5. kapitel

Solskin og en lille grøn troid

Tiden gik. Man kunne se det på appelsintræerne. De fik hvide blomster. Når blomsterne var væk, kom der små grønne appelsiner, der hurtigt blev store og gule. De blev plukket og spist. Og så begyndte det hele forfra. Øens beboere blev ved med at have samme alder.

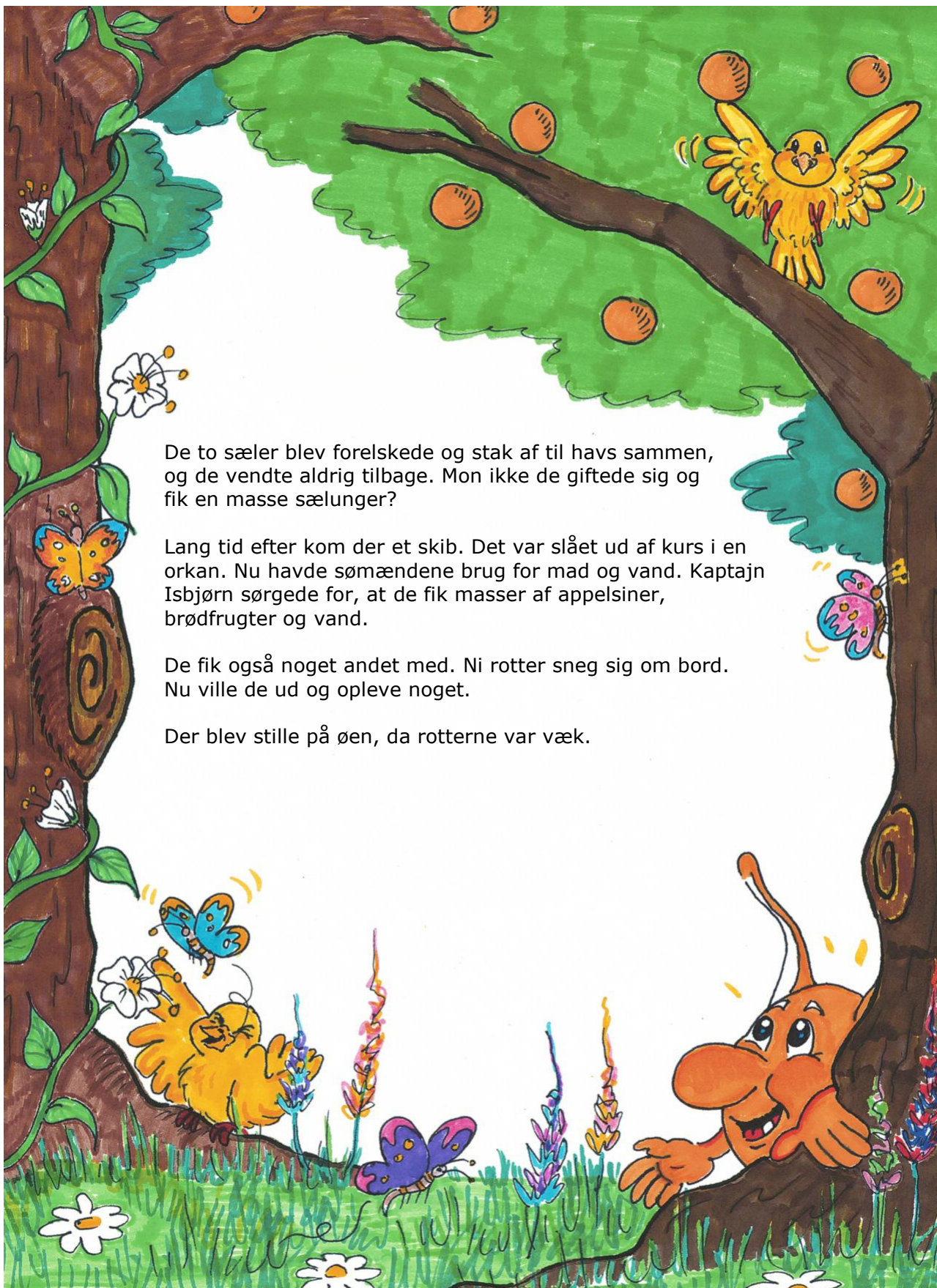
En dag, da sælen styrmand Sur, tog sig en svømmetur i havet, mødte han en yndig sælpige, der blinkede til ham med sine lange øjenvipper. "Hej," sagde hun. "Jeg hedder Susie. Hvad hedder du?"

"Øh". Sur tænke sig om. Hvis han fortalte hende, at han hed Sur, ville hun sikkert svømme sin vej. "Øh," sagde han igen. "Jeg hedder ... jeg hedder Stærk!"

"Er du meget stærk?" spurgte hun.

Han nikkede.

De to sæler blev forelskede og stak af til havs sammen, og de vendte aldrig tilbage. Mon ikke de giftede sig og fik en masse sælunger?

Lang tid efter kom der et skib. Det var slået ud af kurs i en orkan. Nu havde sømændene brug for mad og vand. Kaptajn Isbjørn sørgede for, at de fik masser af appelsiner, brødfrugter og vand.

De fik også noget andet med. Ni rotter sneg sig om bord. Nu ville de ud og opleve noget.

Der blev stille på øen, da rotterne var væk.

Engang imellem kom den blå trolde tilbage og sang med fiskene. Appelsintrolden savnede hende, når hun var væk, og en dag fik hun en lille bitte grøn trolde.

Alle var vilde med den lille fyr, og hans far og mor var stolte af ham.

"Han skal hedde sommertrolden, for han ligner et sommerbarn," sagde Appelsintrolden. Den blå trolde nikkede og så glad ud. "Det er et godt navn," sagde hun tilfreds.

Sådan slutter historien om Appelsintrolden.

Måske får du lyst til at besøge Appelsinøen? Den er svær at finde. Den ligger midt i det Store Stille hav, og den står ikke på noget landkort.

Sys Matthiesen